Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У. 9622/14
05.01.2015.године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Весне Даниловић и Слађане Бојовић, чланова већа, са судским саветником Весном Иконић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца Акционарског друштва Индустрија млека и млечних производа "И." из Б., П. С., ... и Акционарског друштва "М." из С., ул. ..., које заступају пуномоћници Милица Суботић и Марко Јовковић, адвокати из Новог Београда, ул. Владимира Поповића број 6, против туженог Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 5/0-02-233/2012-12 од 09.08.2012. године, у правној ствари заштите конкуренције, након одржане усмене јавне расправе дана 26.12.2014. године, у нејавној седници већа одржаној дана 05.01.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Врховног касационог суда Републике Србије Узп. 68/2013 од 11.07.2014. године, уважен је захтев за преиспитивање судске одлуке, коју су, преко пуномоћника поднели Индустрија млека и млечних производа "И." а.д. Б. - П.С., ... и а.д. „М." С., ..., укинута пресуда Управног суда 5 У. 11913/12 од 27.12.2012. године и предмет враћен Управног суду на поновно одлучивање.

Пресудом Управног суда 5 У. 11913/12 од 27.12.2012. године одбијена је тужба тужилаца: Акционарско друштво Индустрија млека и млечних производа "И." из Б., П. С., ... „М." из С. ..., коју су поднели преко пуномоћника Милице Суботић и Марка Јовковића,

адвоката из Новог Београда, изјављена против Решења Савета Комисије за заштиту конкуренције број: 5/0-02-233/2012-12 од 09.08.2012. године, којим се у ставу првом диспозитива утврђује да акционарска друштва "М." из С., ... и Индустрија млека и млечних производа "И." из Б., П.С., ..., као један учесник на тржишту, имају доминантан положај на релевантном тржишту откупа сировог (крављег) млека намењеног даљој индустријској преради у млекарама на територији Републике Србије. Ставом II диспозитива решења утврђује се да су акционарска друштва из става I диспозитива решења злоупотребила доминантан положај на релевантном тржишту откупа сировог (крављег) млека намењеног даљој индустријској преради у млекарама на територији Републике Србије: а) наметањем неправедених услова пословања тако што су у:

- типском уговору о производњи, испоруци и откупу млека закључиваном са произвођачима млека, у члану 6. тачка 1. предвидели да се откупна цена сировог млека формира на основу ценовника, који као прилог 2. чини саставни део тог уговора, којим није предвиђено под којим условима може доћи до примене ценовника, нити право произвођача на једнострани раскид уговора под разумним условима у случају да је незадовољан откупном ценом;
- типском уговору о производњи, испоруци и откупу млека закључиваном са произвођачима млека, у члану 7. тачка 2. предвидели да се утврђивање квалитета сировог млека врши у лабараторији млекаре и да су уговорне стране сагласне да се за потребе уговора налази лабараторија млекаре сматрају коначним;
- типском уговору о производњи, испоруци и откупу млека закључиваном са произвођачима млека, у члану 10. тачка 1. предвидели у тач. 7) и 8) обавезу произвођача да одмах и без одлагања обавести Млекару о контактима са другим млекарама и откупљивачима млека и пословним понудама добијеним од других млекара, откупљивача млека и других физичких и правних лица;
- типском уговору о производњи, испоруци и откупу млека закључиваном са произвођачима млека, у члану 12. предвидели право једностраног раскида уговора од стране Млекаре уз обавезу произвођача да надокнади сваку штету млекари насталу као последица раскида уговора услед било ког пропуста прозвођача, без уговорене обавезе накнаде штете, само у случају да млекара не преузме сирово млеко од произвођача више од три дана узастопно, изузев уколико је о томе обавестила произвођача или је преузимање обустављено из оправданих разлога, или у случају да произвођач не прими исплату за

испоручено сирово млеко задовољавајућег квалитета, у складу са чланом 6. Уговора;

- уговорима о додели јуница и уговорима о кредиту произвођаче условили преузимањем обавезе и испоруке целокупне произведене количине млека за одређено време, а не само испоруком млека од добијених и преузетих јуница, односно јуница купљених на кредит и

б) применом неједнаких услова пословања на исте послове са различимтим учесницима на тржишту тиме што су у:

- члану 4. Уговора о купопродаји свежег крављенг млека закљученим са ДП "Ђ. С." односно а.д. "Ђ. С." изричито утврдили начин обрачуна цене за преузете количине млека и члану 5. уговора предвидели могућност измене цене у току године што се регулише анексом између уговорних страна;
- члану 7. Уговора о производњи, испоруци и откупу млека закљученим са П. "К." изричито уговорили право на контролну анализу, уз примену различитог упутства за узроковање сировог млека за хемијска и микробиолошка испитивања који су саставни делови ових уговора. Ставом 3. диспозитива оспореног решења одбијен је предлог акционарских друштава из става 1. диспозитива решења за извођење доказа вештачењем, а ставом 4. да се ово решење објављује у "Службеном гласнику Републике Србије".

Врховни касациони суд је донео одлуку као у диспозитиву са разлога што је Управни суд побијаном пресудом 5 У. 11913/12 од 27.12.2012. године, оцењујући законитост Решења Комисије за заштиту конкуренције бр. 5/0-02-233/2012 од 09.08.2012. године нашао да је оспорено решење правилно и на закону засновано, јер је тужени орган у поновном поступку поступио по налогу Управног суда из пресуде 15 У. 12773/11 (2009) од 28.02.2012. године и из пресуде ВКС Узп 390/10 од 28.10.2012. године и отклонио повреде правила поступка на које је указано, у складу са одредбом члана 69. став 2. ЗУС-а, иако, како је Врховни касациони суд оценио, тужени орган у поновном поступку није у свему поступио по обавезним налозима из наведене пресуде Управног суда од 28.02.2012. године и Врховног касационог суда од 28.10.2011. године. Ово стога што је, како је у образложењу наведено, Врховни касациони суд нашао да се наводима захтева за преиспитивање судске одлуке основано указује на то да је тужени орган у управном поступку приликом утврђивања релевантног тржишта погрешно имао у виду само откупљено премирано млеко од стране млекара, иако млекаре откупљују и

непремирано млеко, као и да је доносилац оспореног решења погрешно дефинисао релевантно тржиште и на тако погрешно дефинисаном тржишту утврдио да су подносиоци захтева доминантни, јер и по оцени Врховног касационог суда у конкретном случају није утврђено релевантно тржиште применом теста малог, али значајног и трајнијег повећања цене од стране претпосављеног монополисте (тест претпостављеног монополског повећања цена) из члана 2. Уредбе о критеријумима за утврђивање релевантног тржишта. Како је Врховни касациони суд истакао, наведеном Уредбом је прописано обавезан поступак и начин утврђивања релевантног тржишта, а тужени орган није урадио тест претпостављеног монополског повећања цена у свему сагласно одредбама Уредбе о критеријумима за утврђивање релевантног тржишта, већ је само на уопштен начин у оспореном решењу образложио да је у поступку утврђивања релевантног тржишта Комисија применом Закона и Уредбе дефинисала релевантно тржиште производа, а потом и релевантно географско тржиште, стим да није навео одлучне чињенице и податке на основу којих се утврђује релевантно тржиште према Уредби, иако су наведеном Уредбом прописани параметри и подаци за утврђивање релевантног тржишта производа и релевантног географског тржишта (релевантно тржиште). Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је нашао да су побијаном пресудом повређена правила поступка која су од утицаја на решење ствари, па је на основу члана 55. и став 3. Закона о управним споровима укинуо пресуду Управног суда и предмет вратио том суду, који је дужан да расправи питања на која му је у казано овом пресудом.

Одредбом члана 55. став 3. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС”, бр. 111/09) прописано је да ако Врховни касациони суд укине судску одлуку, предмет враћа суду чија је одлука укинута, а тај суд је дужан да изведе све процесне радње и расправи питања на која му је указао надлежни суд.

Поступајући у извршењу пресуде Врховног касационог суда, Управни суд је наложио Комисији за заштиту конкуренције да се у остављеном року изјасни о пресуди тог суда Узп 68/2013 од 11.07.2014. године.

Поступајући по налогу Управног суда, Комисија за заштиту конкуренције је у свом изјашњењу на пресуду Врховног касационог суда истакла да је решење, које је било предмет оцене Управног суда у поступку доношења пресуде 5 У. 11913/12 од 27.12.2012. године донето у извршењу пресуде истог суда 15 У. 12773/11 (2009) од 28.02.2012. године, којом је Комисији наложено да у поновном поступку “цени поднети захтев за одржавање усмене расправе” од 22.05.2009. године, имајући у виду час и датум подношења истог, те на основу правилно спроведеног поступка донесе ново, на закону засновано решење, имајући у

виду да је у акту А.Д. додатна анализа приложен тест у смислу члана 2. став 1. и 2. Уредбе о критеријумима за утврђивање релевантног тржишта (“Службени гласник РС”, бр. 94/2005), какав тест тужени орган није спровео у поступку пре доношења оспореног решења, а све у циљу утврђивања релевантног тржишта. Комисија је, како је истакла, у поновном поступку, поступајући по налозима из пресуде Управног суда 15 У. 12773/11 (2009) од 28.02.2012. године одржала усмену расправу дана 29.05.2012. године, спровела тест на начин прописан Законом о заштите конкуренције (“Службени гласник РС”, бр. 51/2005) и Уредбом о критеријумима за утврђивање релевантног тржишта (“Службени гласник РС”, бр. 94/2005), при чему, како је истакла, Комисија није, нити би могла да спроведе симулацију “спровођења теста, коју су Млекаре успеле да изнесу у документима – Анализа и Додатна анализа, на које се Комисија, поступајући по налогу Управног суда из пресуде изјаснила по решењу”. Комисија, како је истакла, а како је то образложено и у решењу, које образложење је прихватио Управни суд побијаном пресудом, применом Закона и Уредбе “испитивала могућност супституције понуда и могућност супституције тражње, имајући у виду да, уколико постоји индиција о постојању тржишта моћи на страни тражње, односно купца (тзв. buyer power), анализа супституције понуде игра битнију улогу него анализа супституција тражње. Наиме, да је основна примена теста претпостављеног монополисте у конкретном случају морала да буде модификована, тако што се уместо малог, али значајног и трајнијег повећања цене (аутпута) од стране претпостављеног монополисте посматра мало али значајније и трајније смањења цене (фактора производње, односно инпута) од стране претпостављеног монопсонисте. Задатак теста, у конкретном случају, није био да испита осетљивост купаца на промену продајне цене производа од стране претпостављеног монополисте (супституција на страни тражње), већ да испита осетљивост примарних произвођача – фармера на промену откупне цене сировог млека од стране “претпостављеног монопсонисте”. Другим речима, тест треба да покаже да ли би, у случају (претпостављеног) смањења откупне цене за 5 – 10% у року од једне године, произвођачи сировог млека могли да пронађу алтернативни канал продаје свог производа, односно да ли би, у року од једне године, могли да се преорјентишу на производњу других производа које би понудили постојећим и/или потецијалним купцима (супституција на страни понуде). Комисија је, како је даље навела, у поновном поступку, примењујући Уредбу, утврдила да не постоји супституција нити понуде нити тражње, а све је у решењу и наведено и доказано на основу чињенице да не постоји производ који би представљао замену за сирово млеко, као и да не постоји купац који би куповао сирово млеко у циљу његове даље индустријске прераде, осим индустријских млекара, при чему у анализама достављеним од стране тужилаца, није

спроведен тест претпостављеног моноплског повећања (смањења) цена на начин како то Уредба прописује са разлога што економски параметри израчунати у анализама нису имали за циљ утврђивање релеватног тржишта производа, што је једина и искључива намена теста, већ оспоравање постојања доминантног положаја. Комисија је истакла да је у образложењу оспореног решења изнела аргументе због којих су, са аспекта примена Закона, резултати "спроведеног" теста у Анализи и Додатној анализи, које су израђене искључиво за потребе Млекара – били неприхватљиви, односно неупотребљиви за решавање конкретне управне ствари. Како је истакла, тестови еластичности понуде и тражње, који су изнети у Додатној анализи на страни 16., а за које Млекаре наводе да их "Комисија нигде није ни поменула нити пак конкретно применила" само су један од елемената Уредбе приликом утврђивања могућности супституције понуде и тражње на тржишту производа, који сам за себе не може да представља примену теста претпостављеног монополског повећања/смањења цена, при чему сам тест претпостављеног монополског повећања/смањења цена, чак и да је коректно спроведен, ни у ком случају не би могао да укаже на постојање или одсуство доминатног положаја Млекара, јер сврха његовог спровођења није у утврђивању постојања доминантног положаја већ би исти указао искључиво на, већ више пута и на више начина утврђену чињеницу да не постоји производ који би предстаљао супституту, односно замену за сирово млеко у откупу од стране Млекара. Управни суд је, како је Комисија навела, донео правилну и на закону засновану пресуду и за своје ставове изнео образложене аргументе, које Врховни касациони суд није ни размотрио, а још мање оценио "очигледно сматрајући да су наводи тужилаца да Комисија није спровела тест, сами по себи и сами за себе довољни за доношење пресуде којом је укинуо побијану пресуду Управног суда. Са изнетих разлога предложио је да суд донесе пресуду којом ће одбити тужбу тужилаца.

Управни суд је у смислу члана 34. ст. 1. и 55. ст. 3. Закона о управним споровима, имајући у виду врсту и сложеност спора, и налог Врховног касационг суда да Управни суд расправи спорна питања, на која је указано пресудом тог суда Узп 68/13 од 11. 07. 2014. године, одржао усмену јавну расправу дана 26.12.2014. године, у присуству пуномоћника тужилаца и овлашћених законских заступника туженог, на којој расправи је указано на то да се, у складу са пресудом Врховног касационог суда, издвајају као спорна правна питања : павилност утврђивања релевантног тржишта од стране туженог органа применом теста монополског повећања цена, будући да, према налажењу Врховног касациог суда, није урадио тест претпостављеног монополског повећања цена у свему у складу са

Уредбом која се у конкретном случају примењује, а од чега даље зависи правилност утврђивања релевантног тржишта од стране туженог органа.

На одржаној усменој јавној расправи, пуномоћник тужилаца изјавио је да остаје код навода из тужбе и тужбеног захтева. Такође је указао да је суду, преко писарнице, пре одржавања усмене јавне расправе дана 26. 12. 2014. године, доставио поднесак, чије наводе је изложио и на расправи, истичући и то да је поднесак достављен и туженој страни. Пуномоћник тужилаца у речи на усменој јавној расправи сагласио се са тим да су управо наведена спорна питања предмет око којег се споре тужиоци и тужени орган, те да овај поступак није одмакао од решавања тих питања као претходних за доношење законите одлуке од стране туженог органа. Позивајући се на наводе из поднеска, који је на дан одржавања расправе предат суду преко писарнице, додао је и то да је Комисија започела кажњавање Млекара у складу са новим Законом а по основу раније донетих решења, који поступак кажњавања је и окончан, при чему је навео и то да су Млекаре отклониле неправилности, на које им је указала Комисија. Такође је предлажио да суд у спору пуне јурисдикције донесе одлуку у овој ствари и да спор на тај начин правноснажно оконча, јер је то у интересу тужилаца. Других предлога у допуну доказног поступка нема.

Овлашћени заступници туженог изјавили су да тужени остаје код досадашњих навода из одговора на тужбу, као и код навода из поднеска, у коме се тужени у свему изјаснио о одлуци Врховног касационог суда, те да је решење, које је у овом управном спору донето, донето у складу са Законом и Уредбом, те да суштина спора није кажњавање Млекара, већ оцена законитости решења, за које је су навели да је правилно и на закону засновано. Указали су и на то да Млекаре нису спровеле тест на основу којег би се могло закључити да су постојали други конкуретни на тржишту за откуп млека, као и на изјаву стручног помагача тужилаца, коју је дао на усменој јавној расправи, одржаној пред Комисијом дана 29.05.2012. године, у вези са конкурентима на које је том приликом стручни помагач указао, а за које тужени сматра да се не могу узети као релевантни конкуренти код решавања ове правне ствари. Такође су навели да постоји и разлика у образложењу одлука Врховног касационог суда у пресуди Узп 390/10 и Узп 68/2013, те да се спор у суштини своди на наведено спорно питање да тужени није урадио тест претпостављеног монополског повећања цена у свему са Законом и Уредбом, при чему су истакли да тест претпостављеног монополског повећања цена није једини критеријум по Закону и Уредби, који се у конкретном случају примењују.

Тиме што је од стране пуномоћника тужилаца истакнуто да су Млекаре отклониле неправилности на које је тужени орган указао, поредно се може закључити да је то и признање злоупотребе доминантног положаја. Других предлога у допуну доказног поступка немају.

Пуномоћник тужилаца је, након речи овлашћених заступника туженог, указао на то да постоји контрадикторност између изјава пуномоћника туженог органа, јер је пуномоћник Љ.П. истакла да јесте урађен тест претпостављеног монополског повећања цена у складу са Уредбом, док је пуномоћник туженог М. С. истако да то није једини критеријум у складу са Уредбом која се примењује, а што је супротно наводима пуномоћника Љ. П. да је тест урађен у складу са Уредбом, као и наводима у пресуди Врховног касационог суда.

Из поднеска, који је пуномоћник тужилаца суду доставио на дан одржавања усмене јавне расправе 26.12.2014. године произлази да је у овом поднеску дата хронологија доношених решења и пресуда од стране Комисије за заштиту конкуреције, Врховног суда Србије, Управног суда и Врховног касационог суда, почев од 25.01.2008. године, када је донето прво решење од стране Комисије за заштиту конкуренције, у односу на тужиоце, у овој правној ствари. Након изнетог кратког садржаја одлука, које су донете у овој правној ствари, у поднеску је истакнуто да, с обзиром на дужину трајања овог поступка и одлука које су до сада донете, даље вођење поступка је несврсисходно, беспотребно и неекономично, будући да се више никаква санкција или мера предвиђена ранијим законом не може изрећи Млекарама, а саме Млекаре су отклониле повреде конкуренције, па предлаже да то све суд има у виду, због чега је и у наведеном поднеску предложено да суд, по одржаној усменој јавној расправи, пресудом уважи тужбу и оспорено решење, као незаконито, у целини поништи.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода истакнутих у тужби, одговора на тужбу, као и изјашњења на пресуду Врховног касационог суда Узп 68/2013 од 11.07.2014. године, поднеска пуномоћника тужиоца од 26.12.2014. године, као и навода странака изнетих на одржаној усменој и јавној расправи, те расправивши спорна правна питања на која је указао Врховни касациони суд, оценио да је тужбом оспорено решење законито, а тужба неоснована.

Наиме, из образложења оспореног решења и списа предмета произлази да је тужени орган, након проведеног поступка, ради утврђивања злоупотребе доминантног положаја, покренутог по службеној дужности, Закључком Председника Комисије број 5/0-02-416/07 од

28.08.2007. године, утврдио да тужиоци имају доминантан положај на релевантном тржишту откупа сировог (крављег) млека намењеног даљој индустријској преради у млекарама на територији Републике Србије, као и да су злоупотребили доминантан положај на релевантном тржишту откупа сировог (крављег) млека намењеног даљој индустријској преради у Млекарама на територији Републике Србије на начин ближе описан у ставу 2. диспозитива тужбом оспореног решења, при чему је тужени имао у виду да су тужиоци, у власништву D. F. G. B.., повезани учесници на тржишту, те да, у смислу члана 5. став 2. и 3. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", бр. 79/05), наступају као један учесник на тржишту. Из оспореног решења, такође, поризлази да је донето у извршењу пресуде 15 У 12773/11 (2009) од 28.02.2012. године, донетој у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 390/10 од 28.10.2011. године, да је, поступајући по налогу из наведене пресуде Управног суда, тужени одржао усмену расправу дана 29.05.2012. године, те, у складу са Законом о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", бр. 51/2005) и Уредбом о критеријумима за утврђивање релевантног тржишта ("Службени гласник РС", бр. 94/2005), утврдивши релевантно тржиште применом теста малог, али значајног и трајнијег повећања цена од стране претпостављеног монополисте (тест претпостављеног монополског повећања цена), након оцене документа – Анализе и Додатне анализе, коју је тужилац доставио туженој, у коме је, на захтев Млекара, спороведен тест претпостављеног монополског повећања (смањења) цена, на основу проведеног поступка, са разлога детаљно изнетих у образложењу, донео одлуку као у диспозитиву тужбом оспореног решења.

Према оцени суда, правилно је тужени орган, у складу са одредбама члана 6., 16. и 18. наведеног Закона о заштити конкуренције, и наведеном Уредбом о критеријумима за утврђивање релевантног тржишта, утврдио да тужиоци имају доминантан положај на релевантном тржишту откупа сировог (крављег млека) намењеног даљој индустријској преради у Млекарама на територији Републике Србије, као и да су тужиоци злоупотребили доминантан положај на наведеном тржишту на начи ближе утврђен и описан у диспозитиву тужбом оспореног решења.

Наиме, одредбом члана 6. наведеног Закона прописано је да релевантно тржиште у смислу овог закона јесте тржиште које обухвата релевантно тржиште производа на релевантном географском тржишту. Релеватно тржиште производа у смислу овог Закона јесте скуп роба и/или услуга који су замењиви под прихватљивим условима од стране корисника тих роба и/или услуга, нарочито у погледу њиховог својства, уобичајене намене и цене. Релеватно географско тржиште у смислу овог закона јесте територија на којој учесници на

тржишту учествују у понуди или потражњи и на којој постоје исти услови конкуреције, који се битно разликују од услова конкуренције на суседним територијама. Влада ближе прописује критеријуме за утврђивање релевантног тржишта.

Одредбама члана 16. истог Закона, којима је дефинисан доминантан положа,ј прописано је да доминантан положај на релевантном тржишту има учесник на тржишту који постоји независно од других учесника на тржишту, односно који доноси пословне одлуке не водећи рачуна о пословним одлукама својих конкурената, добављача, купаца /или крајњих корисника његове робе и/или услуга. (Став I) Учесник на тржишту може, али не мора да има доминантан положај ако је његов удео на релевантном тржишту већи од 40%, узимајући у обзир уделе које на том тржишту имају његови конкуренти, препреке уласку на релевантно тржиште и снагу његових потенцијалних конкурената, као и евентуалан доминантан положај купца. (Став II) Доминантан положај на тржишту може да има и учесник на тржишту чији је удео на релевантном тржишту мањи од 40% и у том случају Комисија, односно подносилац захтева, сноси терет доказивања доминантног положаја. (Став III) Учесник на тржишту који на релевантном тржишту има удео већи од 40% сноси терет доказивања да нема доминантан положај у смислу 2. овог члана. (Став IV) Удео на релевантном тржишту утврђује се на основу свих релевантних економских критеријума који одређују положај учесника на тржишту у односу на друге учеснике, укључујући нарочито количину робе и/или услуга и прихода остварен прометом предметних роба и/или услуга.

Одредбом члана 18. Закона дефинисана је забрана злоупотребе доминантног положаја, па је овим чланом прописано да је злоупотреба доминантног положаја на релевантном тржишту забрањена. Злоупотребом доминантног положаја на релевантном тржишту робе и/или услуга сматрају се радње којима се ограничава, спречава или нарушава конкуренција, а нарочито радње којима се: 1) непосредно или посредно намећу неправедне куповне или продајне цене или други неправедни услови пословања; 2) ограничава производња, тржиште или технички развој, на штету потрошача; 3) примењују неједнаки услови пословања на исте послове са различитим учесницима на тржишту, чиме се доводе у неповољнији положај у односу на конкуренте; 4) условљава закључење уговора тиме да друга страна прихвати додатне обавезе које, по својој природи или према трговачким обичајима, нису у вези са предметом уговора.

Одредбом члана 1. наведене Уредбе (која је донета на основу члана 6. став 4. наведеног Закона о заштити конкуренције) прописано је да се овом Уредбом ближе прописују критеријуми за утврђивање релевантног тржишта производа и релеватног географског

тржишта (у даљем тексту: релевантно тржиште).

Одредбом члана 2. наведене Уредбе прописано је да се релевантно тржиште утврђује применом теста малог, али значајног и трајнијег повећања цена од стране претпостављеног монополисте (у даљем тексту: тест претпостављеног монополског повећања цена). (Став I) Тест претпостављеног монополског повећања цена састоји се у утврђивању најужег тржишта за одређену робу или услугу на којем би претпостављени монополиста могао профитабилно да примени мало, али значајно и трајније повећања цена (Став II) Мало, али значајно повећање цена у смислу ове Уредбе јесте повећање цена од најмање 5% до највише 10%, а трајније повећање цена у смислу ове Уредбе јесте повећање цена до једне године. (Став III) Профитабилност претпостављеног монополског повећања цена из става 2. овог члана утврђује се на основу процене: јединица (нивоу) пада тражње робе или услуге изазвано повећањем цена; 2) расту трошкова производње дистрибуције робе или услуге изазваних опадањем тражње и 3) висини профита по јединици робе или услуге после извршеног повећања цена. (Став IV) изазвањем опадањем тражње и 3) висини профита по јединици робе или услуге после извршеног повећања цена. (став IV) Процена нивоа пада тражње из става 4. тачка 1. овог члана врши се применом следећих критеријума: јединица (могућности опредељења купаца за куповину других роба или услуга која су замена за предметну робу или услугу (у даљем тексту: супституција тражње) 2) могућности других учесника на тржишту да у кратком року и без већих трошкова понуде предметну робу или услугу (у даљем тексту: супституција понуде). (Став V)

Одредбом члана 3. Уредбе прописано је да се могућност супституције тражње на тржишту производа процењује на основу свих доступних података о: 1) особинама робе или услуга и њиховој намени; 2) висини трошкова које би купци сносили због опредељења за робу или услуге – супституте; 3) резултатима испитивања спроведених међу купцима, учесницима на тржишту и стручним лицима; 4) резултатима истраживања, студија и анализа тржишта рађених од стране независних организација које се баве истраживањем тржишта, као и од стране учесника на тржишту за сопствене потребе; 5) ранијем кретању нивоа цена и његовом утицају на ниво тражње, којима располажу домаће и стране организације које се баве пословима статистике; 6) резултатима спроведених тестова еластичности тражње. Могућност супституције понуде на тржишту производа процењује се на основу свих доступних података о: 1) висини трошкова које би други учесници на тржишту сносили због опредељења за понуду робе или услуга – супститута; 2) природи производних и дистрибутивних процеса; 3) обиму неискоришћених капацитета у одговарајућој привредној

грани; 4) пословним плановима и стратегијама могућих учесника на тржишту за улазак на тржиште; 5) мишљењима постојећих учесника на тржишту о економској снази могућих учесника на тржишту; 6) мишљењима независних стручњака и стручних организација о вероватноћи и изводљивости супституције понуде; 7) ранијем кретању нивоа цена и његовом утицају на супституцију понуде којима располажу домаће и стране организације које се баве пословима статистике; 8) склоностима купаца у погледу куповине робе или услуга – супститута; 9) супституцији понуде на одговарајућим тржиштима у другим државама.

Одредбом члана 5. Уредбе прописано је да могућност супституције тражње куповином робе или услуга у другим географским областима и супституције понуде од стране учесника на тржишту присутих у другим географским областима процењује се на основу података из члана 3. ове Уредбе, као и података о: 1) физичким својствима робе, а нарочито склоности пропадају и осетљивости на превоз; 2) висини трошкова које би купци сносили због опредељења за куповину робе или услуга у другим географским областима; 3) висина трошкова допремања робе, односно пружања услуга, из других географских области и њиховом учешћу у јединичној цени; 4) времену потребном за допрему робе, односно пружања услуга из других географских области; 5) склоностима и навикама купаца у различитим географским областима; 6) особеностима у начину продаје, дистрибуцији и продаји непромоцији робе у различитим географским областима; 7) токовима промета робе између појединих географских области у Републици Србији или у промету са трећим државама; 8) другим правним, природним или вештачким препрекама за приступ робе или услуга и учесника на тржишту из других географских области на географску област која је предмет испитивања.

Имајући у виду цитиране одредбе Закона и Уредбе, као и правна питања на која је, као спорна, указао Врховни касациони суд пресудом Узп 68/13 (а која се у суштини своде на питање : да ли је или није тужени спровео тест претпостављеног монополског повећања цена, као критеријум за одређивање релевантног тржишта, према оцени Управног суда, тужени орган је у поступку доношења тужбом оспореног решења од 09.08.2012. године у поступку проведеном без повреде правила, на основу потпуно утврђених одлучних чињеница, у складу са цитираним материјално – правним одредбама дефинисао релевантно тржиште у конкретној ствари, утврдио доминантан положај тужилаца као јединственог учесника на том тржишту, те злоупотребу доминантног положаја, а што је све детаљно образложио у наведеном тужбом оспореном решењу, те дао разлоге за своју одлуку, које је овај суд оценио као јасне и на закону засноване.

Наиме, према оцени Управног суда тужени орган је, ради утврђивања релевантног тржишта, у смислу члана 6. Закона, применио критеријуме из одредаба чланова 2., 3. и 5. Уредбе, при чему је тужени, проводећи критеријум прописан чланом 2. Уредбе, односно проводећи тест претпостављеног монополског повећања цена, између осталог. утврдио да роба која је у питању – сирово (кравље) млеко, у вези са чијим откупом је тужени утврдио да Млекаре (тужиоци) имају доминантан положај на релевантом тржишту, који доминантан положај су и злоупотребиле – нема супститут, односно замену, те са тог разлога не постоји могућност опредељења купаца за куповину других роба или услуга које су замена за предметну робу или услугу (чл. 2. ст. 5. тач. 1) Уредбе), као ни могућност других учесника на тржишту да у кратком року и без већих трошкова понуде супститут, односно, замену за предметну робу или услугу (супституција понуде) (чл. 2.ст. 5. тач.2)). У циљу утврђивања могућности супституције на тржишту откупа сировог (крављег) млека намењеног даљој индустријској преради у Млекарама на територији Републике Србије, тужени орган је у циљу утврђивања релевантног тржишта у конкретном случају, а применом теста претпостављеног монополског повећања цена пошао најпре од дефиниције појма млека, датог у члану 11. став 1. Правилника о квалитету и другим захтевима за млеко, млечне производе, композитне млечне производе из стартер културе (“Службени лист СРЈ”, бр. 26/2002 и “Службени лист СЦГ”, бр. 56/2003, 4/2004 и 5/2004), а потом и захтева, које млеко мора да испуњава и који су прописани чланом 12. истог Правилника, које одредбе Правилника је и цитирао у оспореном решењу, па је према подацима Привредне коморе Србије у вези са учешћем крављег млека у укупно произведеним количинама сировог млека, утврдио да се под појмом “млеко” сматра само кравље млеко, а ако се ради о млеку неке друге врсте млечних животиња, то мора бити посебно наведено (овчије млеко, козије млеко, бивоље млеко, а ако се ради о мешавинама, носи ознаку порекла према опадајућим количинама), те је, такође, у складу са чланом 21. истог Правилника, који је и цитирао, утврдио шта се подразумева под млечним производима и композитним млечним производима, након чега је, у смислу наведених прописа, несумњиво утврдио да се само сирово млеко може користити као сировинска основа чијом се прерадом добија млеко за тржиште, и млечни производи, те на несумњив начин утврдио да не постоји ни једна друга сировинска основа, осим сировог млека, која се може користити за производњу млека за тржиште млечних производа, чиме је, стога, на несумњив начин утврђено и непостојање супституције на страни тражње, односно немогућност откупљивача – Млекара да сирово млеко замене другом сировином (фактором производње), у производно – технолошком процесу. При том је код испитивања могућности супституције понуде, за

потребе дефиниције релевантног тржишта и учесника на тако дефинисаном тржишту, тужени орган анализирао, како је навео у тужбом оспореном решењу: да ли примарни произвођачи сировог млека – фармери могу, да ли су спремни и да ли би било разумно да се у кратком року и без већих трошкова преоријентишу на производњу других пољопривредних производа; да ли примарни произвођачи сировог млека – фармери могу, да ли су спремни и да ли би било разумно да се у кратком року без већих трошкова преоријентишу на алтернативни канал продаје, односно да уместо Млекара расположиво сирово млеко намењено откупу - продају другим откупљивачима (у количини у којој је то првобитно уговорено); да ли произвођачи других пољопривредних производа могу, да ли су спремни и да ли би било разумно да се у кратком року и без већих трошкова преоријентишу на производњу сировог млека, како би одговорили захтевима (тражње) откупљивача, па је на несумњив начин утврђено да је, услед значајног присуства фиксних и релативно фиксних трошкова у пољопривредној производњи, могућност преоријентације примарних произвођача одређеног производа у релативно кратком року на производњу других пољопривредних производа, односно могућност супституције производње сировог млека другим пољопривредним производом у и обрнуто, сведена на минимум, да, полазећи од објективне карактеристике лаке кварљивости млека, 75% анкетираних произвођача има уговор о испоруци сировог млека, а 70% испитаника у последње три године није мењало Млекару која испоручује сирово млеко, док је 28% испитаника спремно да промени откупљивача,као и да је 82% испитаника незадовољно откупном ценом млека, па је кроз анкету примарних пољопривредних произвођача – фармера, а имајући у виду наведене критеријуме код испитивања могућности супституције понуде, тужени је утврдио да просечан пољопривредни произвођач није склон промени откупљивача, а имајући у виду наведне критеријуме код испитивања могућности супституције понуде, те да у кратком року и без значајних улагања не може се заменити производња сировог млека другим пољопривредним производом, па је констатована немогућност супституције понуде паралелно са немогућношћу супституције на страни тражње у вези са робом, која је у питању.

Имајући у виду наведено, према оцени Упарвног суда, имајући у виду да се, у смислу члана 2. Уредбе релевантно тржиште утврђује применом теста малог, али значајног и трајнијег повећања цена од стране претпостављеног монополисте, који се састоји у утврђивању најужег тржишта за одређену робу или услуга на којем претпостављени монополиста може профитабилно да примени мало, али значајно и трајније повећање цена,

која, у смислу Уредбе, представља повећање цена од најмање 5% до највише 10%, а трајније повећање цена представља повећање цена до једне године, да се профитабилност претпосављеног монополског повећања цена утврђује на основу процене о нивоу пада тражње робе или услуге изазваног повећањем цена, а да се ова процена нивоа пада тражње врши применом критеријума: супституције тражње и супституције понуде, које су дефинисане у тачкама 1) и 2) става 5. члана 2. Уредбе, тужени орган је на јасан и детаљно образложен начин објаснио и образложио немогућност супституције тражње и супституцију понуде за сирово (кравље) млеко, намењено даљој индустријској преради у млекарама на територији Републике Србије, а за чији откуп на релевантном тржишту Млекаре, односно тужиоци, имају доминантан положај, па је утврђивање релевантног тржишта, између осталог, применом наведеног теста прописаног Уредбом, тужени орган утврдио све релевантне чиниоце и одлучне чињенице у вези са применом теста монополског повећања до момента утврђивања немогућности супституције понуде и тражње за робу која је у питању, па је основано, изјашњавајући се о одлуци Врховног касационог суда Узп 68/13 од 11. 07. 2014. године, истакао да тужени није могао да даље – од несумњиво утврђене немогућности супституције - "спроведе симулацију теста ", посебно имајући у виду да, по оцени Управног суда, ни Закон ни Уредба не прописују нити , самим тим, омогућавају "симулацију теста" монополског повећања цена у конкретном случају. При том је тужени, такође, правилно указао и на то да је Комисија "испитивала могућност супституције понуда и могућност супституције тражње, имајући у виду да, уколико постоји индиција о постојању тржишта моћи на страни тражње, односно купца (тзв. buyer power), анализа супституције понуде игра битнију улогу него анализа супституција тражње, те да је основна примена теста претпостављеног монополисте, у конкретном случају, морала да буде модификована, тако што се уместо малог, али значајног и трајнијег повећања цене (аутпута) од стране претпостављеног монополисте посматра мало али значајне и трајније смањења цене (фактора производње, односно инпута) од стране претпостављеног монопсонисте ", као и да "задатак теста, у конкретном случају, није био да испита осетљивост купаца на промену продајне цене производа од стране претпостављеног монополисте (супституција на страни тражње), већ да испита осетљивост примарних произвођача – фармера на промену откупне цене сировог млека од стране "претпостављеног монополисте". Другим речима, тест треба да покаже да ли би, у случају (претпостављеног) смањења откупне цене за 5 – 10% у року од једне године, произвођачи сировог млека могли да пронађу алтернативни канал продаје свог производа, односно да ли би, у року од једне године, могли да се преорјентишу на производњу других производа које би

понудили постојећим и/или потецијалним купцима (супституција на страни понуде)". Будући да Врховни касациони суд није прецизирао на који начин и у ком делу тужени орган "није урадио тест претпостављеног монополског повећања цена у свему сагласно одредбама Уредбе о критеријумима за утврђивање релевантног тржишта", већ је на уопштен начин у оспореном решењу образложио да је у поступку утврђивања релевантног тржишта Комисија применом Закона и Уредбе дефинисала релевантно тржиште производа, а потом и релевантно географско тржиште", а да није урадио наведени тест, према оцени Управног суда, не може се, на основу образложења оспореног решења, као и стања у списима предмета, те навода истакнутих у поднесцима и на одржаној усменој јавној расправи - закључити да тужени наведени тест није урадио, већ је, како је након расправљања управо овог спорног правног питања Управни суд нашао - тужени орган спровео тест претпостављеног монополског повећања цена, као критеријум за утврђивање релевантног тржишта, у смислу члана 2. Уредбе, с тим што је, код чињенице да за робу у конкретном случају, односно сирово (кравље) млеко не постоји супституција ни понуде ни тражње за ову робу, јер не постоји производ који би представљао замену за сирово млеко, као и да не постоји купац који би куповао сирово млеко у циљу његове даље индустријске прераде, осим индустријских Млекара, како је то и у оспореном решењу утврђено и образложено и основано истакнуто и у поднеску, којим се изјаснио о пресуди Врховног касационог суда, овај тест проведен на начин и у мери коју роба – сирово (кравље) млеко у конкретном случају допушта, односно до коначног закључка да ли ова роба има или нема супститут, због чега је тест и модификован, али не и симулован, како је то, и по оцени суда, учињено у Анализи и Додатној анализи, на шта је тужени указао и у образложењу оспореног решења, које образложење је Управни суд у свему оценио као детаљно, јасно, правилно и на закону засновано и на које образложење се тужени позвао и у изјашњењу на пресуду Врховног касационог суда. Ово посебно имајући у виду и то да, како је и тужени у изјашњењу на пресуду Врховног касационог суда навео : задатак теста, на који је указао Врховни касациони суд, састоји се у томе да се испита да ли би, у склучају (претпосављеног) смањења откупне цене за 5 – 10% у року од једне године, произвођачи сировог млека могли да пронађу алтернативни канал продаје свог производа, односно да ли би, у року од једне године, могли да се преоријентишу на производњу других производа које би понудили постојећим и/или потенцијалним купцима (супституција на страни понуде), због чега задатак теста није (био) да испита осетљивост купаца на промену продајне цене производа од стране претпостављеног монополисте (супституција на страни тражње), већ да испита осетљивост примарних произвођача – фармера на промену откупне

цене сировог млека од стране “претпостављеног монопсонисте”, па је стога утврђивање релевантног тржишта, у конкретној ствари, применом овог критеријума из члана 2. Уредбе и нужно морало бити модификовано, али из тужбом оспореног решења и поднеска којим се изјаснио о пресуди Врховног касационог суда од 11.07.2014. године може се закључити да је тужени орган, с обзиром на робу за коју нема супституције провео тест претпостављеног монополског повећања цена, а такође и даљом применом одредбе члана 3. и 5. Уредбе, те применом прописаних и других креитеријума, на шта је указао и на усменој јавној расправи, утврдио релевантно тржиште и положај тужилаца на том тржишту, па, према оцени Управног суда, на основу наведеног, питање релевантног тржишта применом теста из члана 2. Уредбе је у довољној мери расправљено и не може се на основу свега изнетог закључити да тужени орган није утврдио релевантно тржиште применом теста претпостављеног монополског повећања цена, односно да овај тест, као један од критеријума, није применио приликом утврђивања релевантног тржишта у конкретном случају, при чему овај критеријум није и једини, нити се тужени у поступку доношења тужбом оспореног решења једино овог критеријума и држао, нити је само на том критеријуму утврђивао чињенице, које су одлучне за решавање ове ствари, а што у поступку пред Врховним касационим судом примена других критеријума, нити у пресуди тог суда су други примењени критеријуми означени као спорни.

Имајући у виду да, у складу са Законом о управним споровима, пресуда Врховног касационог суда, донета по захтеву за преиспитивање судске одлуке, уколико тај суд одлуку Управног суда укине, обавезује суд да спорна питања, на која му суд више инстанце укаже – расправи, али истовремено не прописује и да је правно схватање Врховног касационог суда обавезујуће за Управни суд, Управни суд је, након расправљања спорног правног питања, на које је као такво указао Врховни касациони суд у Пресуди Узп 68/13 од 11. 07. 2014. године, оцењујући законитост акта туженог, нашао да је тужени орган у свему у складу са Законом о заштити конкуренције (“Службеи гласник РС” бр. 51/2005) и Уредбом о критеријумима за утврђивање релевантног тржишта “Службени гласник РС” 94/2005), несумњиво утврдио све одлучне чињенице за доношење решења у овој ствари и донео у свему закониту одлуку.

Управни суд је ценио и наводе тужилаца истакнуте у тужби, као и на одржаној усменој јавној расправи дана 26. 12. 2014. године и поднеску достављеном овом Суду истог дана, али је нашао ови наводи не доводе у сумњу правилност и законитост тужбом оспореног решења туженог органа, а пре свега наводи, којима се истиче да тужени није провео тест монополског повећања цена, са разлога већ изнетих у овој пресуди.

Управни суд је, такође, имао у виду и Анализу и Додатну анализу, која је достављена у току управног поступка, проведеног од стране туженог органа у доношењу оспореног решења, па је утврдио да је тужени орган, поступајући по налогу Управног суда из претходне пресуде 15 У 12773/11(2009) од 28. 02. 2012. године, у чијем извршењу је и донето тужбом оспорено решење, у конкретном случају, у свему оценио наведене Анализе и дао разлоге, са којих ове Анализе не могу довести до другачије одлуке, које разлоге је овај Суд, оценио такође као јасне, детаљне и у складу са законом дате. Наиме, и по оцени суда, Анализа и Додатна анализа пре свега су оспоравале уопште постојање доминантног положаја на страни тужилаца, који наступају као један учесник на тржишту, при чему је, по оцени Суда са свих разлога изнетих у оспореном решењу доминантан положај на несумњив начин утврђен, као и злоупотреба таквог положаја. Такође, критеријуми који су проведени у наведеним Анализама, како је то и тужени оценио, нису примењени , нити проведени у складу са Уредбом, која се у конкретном случају има применити, већ су примењивани "математички прорачуни", које Закон и Уредба не познају, ради оспоравања доминантног положаја тужилаца на тржишту откупа сировог (крављег) млека, ради даљег доказивања да није могло доћи ни до злоупотребе тог положаја, како је то тужени оспореним решењем утврдио. При том, према оцени суда, а како то и тужени налази, Анализа и Додатна анализа рађене су за потребе Млекара, што само по себи не оспорава објективност самих Анализа, међутим, према оцени суда, стручни тим се у наведеним Анализама упушта и у оцену законтости и правилности поступања туженог у доношењу оспореног решења, при чему се, приликом оспоравања, пре свега доминантног положаја тужилаца на релевантном тржишу, не може закључити да су у свему коришћени критеријуми из Уредбе и Закона, који су једини релевантни за утврђивање одлучних чињеница у овој ствари, па се не могу ни прихватити као стучне и објективне Анализе, којима би се довела у сумњу правилност утврђивања постојања доминантног положаја тужилаца и злоупотреба оваквог положаја на релевантном тржишту применом критеријума, које прописују Закон и Уредба, који се у конкретном случају имају применити, при чему се наведеним Анализама није довело у питање ни утврђивање релевантног тржишта од стране туженог органа применом теста малог, али значајног и трајнијег повећања цена од стране претпостављеног монополисте, који тест је, према оцени суда проведен на начин како је то образложено у овој пресуди, али који тест, како је и тужени навео, није симулован на начин како је то учињено од стране стручног тима у наведеним Анализама, коршћењем економских параметара и "математичких прорачуна", како је то и у наведеним Анализама истакнуто. Према оцени Суда, правилно је тужени орган нашао да

параметри, који су у Анализама коришћени, као ни постојање “релевантних конкурената”, на које је указао стручни помагач тужилаца на усменој расправи одржаној у управном поступку дана 29. 05. 2012. године, нису могли довести до другачијег закључка и одлучивања, који би били супротни одлуци датој у диспозитиву тужбом оспорене одлуке и разлозима изнетим у образложењу, којима је одлука туженог на детаљан, јасан и у складу са законом образложена.

Осим наведеног, Суд је ценио навод пуномоћника тужилаца да је даље провођење поступка нецелисходно и беспредметно, па је нашао да је без утицаја је на одлучивање суда, јер је предмет поступања и одлучивања суда у конкретном случају : оцена законитости конкретног акта, па, будући да је Пресуда Управног суда 5 У 11913/12 од 27. 12. 2012. године укинута Пресудом Врховног касационог суда Узп 68/2013 од 11. 07. 2014. године, те предмет враћен Суду на поновно одлучивање, то је овај Суд, без обзира на чињеницу да су Млекаре отклониле неправилности у пословању и наступању на тржишту, на које неправилности им је тужени орган ранијим решењем, којим је утврђена злоупотреба доминантног положаја од стране Млекара – тужилаца, указано, новачано кажњавање Млекара у конкретном случају обустављено (при чему ни евентуална могућност кажњавања у вези са актом, који је предмет оцене суда више и не постоји), дужан да, након што расправи спорна правна питања донесе одлуку, па макар одлука суда и не производила других последица услед утврђивања да ли је акт, чија се законитост у конкретном случају оцењује – законит или незаконит по оцени суда.

Суд је ценио навод пуномоћника тужилаца, истакнут на одржаној усменој јавној расправи - да су искази овлашћених заступника туженог, којим су указали на то да тест претпостављеног монополског повећања цена јесте проведен, али и да то није једнини критеријум, који је коришћен, ради утврђивања релевантног тржишта у конкретном случају, али је нашао да је овај навод неоснован, са разлога, што су заступници туженог истакли да је наведни тест проведен на начин како је то образложено у оспореном решењу и поднеску, којим су се изјаснили на пресуду Врховног касационог суда од 11. 07. 2014. године, на који поднесак су се позвали и на одржаној расправи пред судом, при чему су указали и на то да то и није био једини критеријум који је у конкретном случају примењен, ради утврђивања, релевантног тржишта, доминантног положаја и злоупотребе тог положаја од стране Млекара у периоду на који се односи тужбом оспорено решење, јер контрадикторности између ових изјава, према оцени Управног суда – нема, што, због очигледног одсуства контрадикторности ових изјава, а у контексту проведених поступака, који су претходили доношењу тужбом оспореног решења, као и ове пресуде, суд не сматра да ову оцену треба посебно образлагати.

Са свега изнетог, након што је расправио спорна правна питања, на која је Врховни касациони суд указао у својој Пресуди Узп 68/13 од 11. 07. 2014. године, а која су се, у суштини, свела на питање : да ли је или није тужени провео тест моноплског повећања цена, као једног од критеријума за утврђивање релевантног тржишта у конкретном случају, са разлога изнетих у овој пресуди, оценио да је тужени у доношењу оспорене одлуке у свему у складу са процесно-правним и материјално-правним прописима провео поступак, утврдио одлучне чињенице на јасан, детаљан и несумњив начин, те донео закониту одлуку, због чега је утврдио да тужбом оспореном одлуком није повређен закон на штету тужилаца, те је, на основу одредаба чл. 40. ст. 1. и 2. донео одлуку као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву за накнаду трошкова спора, које су тужиоци тражили и определили, Управни суд је, имајући у виду исход спора, применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и сходном проименом 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС” бр. 72/11;49/13; 74/13; 55/11), које се примењују на основу одредбе чл. 74. ЗУС-а, донео одлуку као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.01.2015. године, 22 У. 9622/14

Записничар
Весна Иконић, с.р.

Председник већа-судија
Обрад Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ